

AŞI DİNİMİZİN DE BİR GEREĞİDİR (3)

(...dünden devam)

Halîfe Ömer ve büyük sahâbîler veba tehlikesinden sakınmayı da Allah'ın buyruğu ve kaderin öteki yüzü gördükleri için dönmeğe karar vermişlerdi. Şayet Ömer ve yanındakiler Şam'a gitselerdi Müslümanlar çok büyük bir felâketle karşı karşıya kalabilirdi. Ayrıca mikrobu kaptıktan sonra dönebilenler vasıtasıyla veba, bütün Arap Yarımadasına yayılabilirdi. Öyle ise Mü'minlerin emîrine düşen, hem kendisini ve yanındakileri, hem de tüm toplumu veba âfetinden korumaktı. İşte o da böyle yapmıştır. Millî şairimiz Merhum Mehmet Âkif bu olayı şöyle şiirleştirmiş:

Kader deyince ne anlardı, dinle bak ashâb:

Ebû Ubeyde'ye imdâda eylemişti şitâb,

Maiyyetindeki askerle bir zaman Fârûk.

– Tereddüdetme sakın, çünkü vak'a pek mevsuk –

Tarîk-ı Şâm'ı tutup doğru "Surğ"a indi Ömer.

Ebû Ubeyde hemen koştu almasıyla haber.

Halîfe Hz. Serdâr'a: "Nerdedir ordu?

Ne yaptınız? Yapacak şey nedir?” deyip sordu.

Ebû Ubeyde: “Vebâ var!” deyince, askerde;

Tevâbi’iyle Ömer durdu, kalkacak yerde.

“Vebâya karşı gidilmek mi, gitmemek mi iyi?”

Muhâcirîn-i kirâmın soruldu hep re’yi.

Bu zümreden kimi: “Maksat mühim, gidilmeli” der;

“Hayır, bu tehlikedir” der, kalan muhâcirler.

Halîfe böyle muhâlif görünce efkârı;

Çağırdı: aynı tereddüdde buldu ensârı.

Dağıttı hepsini lâkin sıkıldı... Artık ona,

Muhâcirîn-i Kureyş’in müsin (yaşlı) olanlarına

Mürâcaat yolu kalmıştı; sordu onlara da.

Bu fırka işte bilâ kayd-u ihtilâf orada:

“Vebâya karşı gidilmek hatâ olur”, dediler;

“Yarın dönün” diye ashâba emri verdi Ömer.

Alâ’s-seher düzülürken cemâatiyle yola,

Ebû Ubeyde çıkıp: “Yâ Ömer, uğurlar ola!

Firarınız kaderullah’tan mıdır şimdi?”

Demez mi, Hz. Fârûk döndü: “Doğru” dedi,

“Şu var ki bir kaderullahtan kaçarken biz,

Koşup öbür kaderullaha doğru gitmedeyiz.

Zemîni otlu da etrafı taşlı bir derenin

içinde olsa deven yâ Ebâ Ubeyde, senin;

Tutup da onları yalçın bayırda sektirsen,

Ya öyle yapmayarak otlu semte çektirsen,

Düşün: Kaderle değildir şu yaptığın da nedir?”

Ömer bu sözde iken İbn Avf olur zâhir,

Hemen rivayete başlar hadîs-i Tâ’ûn’u.

Ebû Ubeyde tabii susar, duyunca bunu.

Muhâcirîn-i Kureyş’in, kibâr-ı Ashâbın,

Şerâatin koca bir rûknü: İbn Hattâb’ın;

Kader denince ne anlardı hepsi, anladın a!..

Utanmadan kalkışma Hakk’a bühtâna!
